

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 13. De nona specie Irregularitatis ex iteratione Baptismi,

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

finem, vel scilicet pham, hæc retrahas, & submergitur. Adde si susceperis onus nunciandi alicui, ut sibi caueat ab aliquibus qui mortem machinantur, malitiose id non adimpleas, & ille incautus occidatur.

In istis enim omnibus non minus sufficiens causa homicidij, cum speciali intentione datur, quam cum aliquis volens defendere eum qui occiditur, auertitur malitiose, ut homicidium facilius sequatur. In eo casu autem irregularitas incurritur, ut communiter post D. Anton. 3. par. tit. 28. cap. 2. §. 1. admittitur, iamque antea docuimus. Ergo & in illis memoratis. Consequenter patet: quia ommissio ipsa defensionis debita eandem cum illa auersione habet malitiae rationem: si quidem paria sunt: malitiose nolle defendere illum quem tenentis ex iustitia: & impedire volentem eum defendere: in utroque enim casu, subtrahitur proximo adiumentum, quod ei ad suam defensionem suppetit.

Aduertendum autem cum Maiolo quatuor condiciones concurrere debere, ut is qui non defendit, irregularis fiat secuto homicidio, quod vitatum esset. Prima est, ut possit defendere. Secunda, ut ex iustitia obligatus sit defendere. Tertia, ut possit sine rerum, aut honoris notabili dano. Quarta, ut sit illi manifestum perpetrari homicidium: unde multa in particulari idem Maiolus deducit.

Primum est: quando quis in priuata persona videns aliquem occidi, non defendit per negligentiam, aut ignauitiam, aut aliquam perpleuitatem, aut certe quia non vult se alienis iurgijs immiscere, non incurrit irregularitatem: etiam si commode, ac tuto defendere potuisset. Imo (quod habet Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 232. post D. Anton. circa princip. cit. tit. cap. 2.) etiam si desiderio & delectatione mortis alterius, defensionem ommitteret. Nam talis ommissio nuda est: nisi forte adiunctos habeat aliquos externos actus, ex quibus homicida sentiret eundem omittentem suauolentem sibi esse, indeque audacius delinqueret. Etenim tunc vacando rei illicitæ daretur causa homicidij; ex qua secuto eo, irregularitas incurreretur.

Secundum est: Quando is qui defendere potuit, est publica persona habens auctoritatem & iurisdictionem, malitiose non defendit aliquem dum occiditur, incurrit in irregularitatem: quia talis ommissio est cum subtractione subsidij ex iustitia debita.

Tertium est: quando quis mercenaria conuentione obligauit se ad alterum defendendum, & malitiose non defendit, dum occiditur, incurrit similiter: sicut & ille qui obligatur ex subiectione, ut filius ad defendendum patrem, & mancipium ad defendendum dominum. Non incurrit autem si promissione tantum iactatoria, aut liberali quadam defendendi oblatione, se obligasset: dummodo tamen absit dolus quo faueret homicidio.

Quartum, quando quis ex officio, aut per specialem contractum, aut per iuramentum obligatur ad assumendam custodiam viarum publicarum, ut viatores possint tuto iter facere, si malitiose non defendit aliquem, dum in ipsa via occiditur, est quoque irregularis. In quibus tribus corollariis (quorum eadem est ratio) aduerte repeti illa verba, dum occiditur, quia ommissio defensionis, quam hic dicimus inducere irregularitatem, non est ea qua quis negligit præuenire, & auertere pericula homicidij: sed qua homicidio manifeste instante, dum ipsum est in fieri, malitiose non defendit eum, qui occiditur. Vbi aduerte adhuc, quod idem Maiolus admonet: ut quis alterum defendisse censetur, non esse opus ut ipsum à morte eriperit omnino: sed egerit siue verbo, siue facto quidquid potuit, ut mors impediretur.

Quintum est: si Aduocatus, vel Procurator susceptum à se criminosi patrociniū dolose deserant, & ob eam defensionem ille damnatur, puniaturque morte, irregulares sunt. Similiter & testis qui se examinari permittens, reticet dolose quæ dicenda sunt de veritate facti ad defensionem Rei. Item Notarius qui dicta testium, & alia ad defensionem Rei facientia occultat, vel amittit dolose: ideoque Reus ipse morte puniatur.

Sextum est: quicumque ex officio tenentur reuelare Iudici facinora perpetranda: siue ex pacto, siue ex iuramento ad id obligentur: si scientes aliquem homicidij tractatum, hunc

dolose non reuelent, homicidiumque perpetratur, irregulares sunt tanquam subtrahentes auxilium Iudicis, quos occisus ad mortem vitandam habebat.

Septimum est: Medicus qui publico aut priuato stipendio conductus, malitiose non vult alicui ægro adhibere curam, ad quam ex officio suscepto tenetur, est irregularis, si ob desertam talem curam æger moriatur. Idem iudicandum est de eo, qui videns aliquem in necessitate constitutum, cui ex aliqua particulari obligatione tenetur necessaria ministrare; & malitiose hæc subtrahit: quorum defectu mors est secuta: verbi gratia, si medicus, vel minister ægroti alimentum, aut medicamentum, cuius defectu mors secuta est, malitiose detraxerit. Similiter si pater filio, aut dominus seruo, vir vxori in tali necessitate malitiose non vult succurrere, cum satis facile possit. Quod idem sentiendum est de alijs qui omittendo, subtrahunt morienti quæ illi ex iustitia debentur, & vitæ conseruanda adiumenta fuissent.

Equam finem faciamus addendum est, in Concil. Trident. sess. 14. cap. 7. De reform. quadruplex distingui homicidium illicitum inducens irregularitatem: vnum per industriam, alterum per insidias, tertium casu: dum quis vel vacat rei illicitæ sufficienter ordinatæ ad mortem: vel vacat quidem rei licitæ sed sine debita diligentia, prout in præcedentibus tractatum est: quartum defendendo se, non seruato moderamine inculpate reuere. Statui autem ibidem: in irregularitate ex homicidio primæ vel secundæ speciei, siue publico, siue occulto, nunquam esse dispensandum. Vnde Papa quantumuis in ea dispensare possit (ut plenius tractat Couar. ad Clement. Si furiosus, par. 2. §. 3. num. 3.) id tamen rarissime facit, & cum certis moderationibus de quibus idem author in fine sequentis, num. 4. Præterea idem Concil. Trident. sess. 24. cap. 6. dans Episcopo facultatem dispensandi in omni irregularitate proveniente ex delicto occulto, expresse excipit eam quæ provenit ex homicidio voluntario. Sicque iam certum est illud, de quo prius dubitabatur: nempe quantumcumque homicidium sit occultum, non posse Episcopum in eiusmodi irregularitate dispensare. Neque (ut Couar. in citati num. 4. notat) qui contrarium senserunt, amplius audiendi sunt. In irregularitate vero ex homicidio tertie & quartæ speciei, statui in prius memorato cap. 7. (prout illud accipit Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 239.) dispensandum esse quidem: sed dispensationem committendam esse Ordinario: qui non nisi veritate prius diligenter explorata, & comprobata dispensare queat. Cuiusmodi statuto significatur Papam non debere facile per se dispensare in tali irregularitate: quasi de defectum intentionis occidendi, vel necessitatem defendenda vitæ, iure illi dispensatio quodammodo debeat: sed negotium debere Ordinario committere, qui de tota causa plenius cognoscere poterit. Aduerte vero obiter solum Papam dispensare posse non modo in homicidio voluntario illicito, sed etiam in licito, etiam si occulto, quemadmodum expressit Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 217. in fine.

CAPITULUM XIII.

De noua specie irregularitatis ex iteratione baptismi.

SUMMARIUM.

- 172 Quomodo talis irregularitas contrahatur.
- 173 ille qui per vim absolutam rebaptizatur, ab irregularitate excusatur: non ita ille qui per vim conditionatam, nisi hac excuset à mortali.
- 174 Rebaptizans sit irregularis, nisi illum excuset ignorantia inuincibilis.
- 175 In dubio, ex baptismo sub conditione, non incurritur irregularitas ex iteratione baptismi.
- 176 Qui non baptizandi sub conditione.
- 177 Quando excusetur ab irregularitate baptizatus sub conditione extra casum dubij.
- 178 Non incurritur irregularitas ex iteratione sacramenti Confirmationis, vel Ordinis.

179 Irregularitas suscipientis baptismum in ægritudine.
180 Irregularitas baptizatorum ab hereticis.

172. **E**Vm qui bis, aut sæpius baptizatus fuerit irregularem esse constat ex cap. Confirmandum, distinct. 50. & cap. Afros, distinct. 98. & ex cap. Qui in qualibet, 1. quæst. 7. & cap. Qui bis, ac sequen. De consecrat. distinct. 4. Quod extendi etiam ad illum, cui id per ignorantiam contigerit, patet per prædicti cap. Qui bis, textum expressum. Quem nihilominus locum habere tantum cum ignorantia fuerit crassa, ita ut per probabilem, seu inuincibilem rebaptizatus excusetur ab irregularitate post Scotum in 4. distinct. 6. q. 8. docent Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 246. & Couar. ad Clement. Si furiosus. initio primæ partis, num. 8. circa medium. Vbi addit sententiam eorum, qui contrarium tenent, admitti posse in eo qui postquam rescivit, ratam habuit rebaptizationem in se factam. Id quod admittunt D. Anton. 3. par. tit. 28. cap. 6. §. 3. & Sylu. in verbo Irregularitas, quæst. 4.

173. Extendi quoque ad eum qui per metum etiam cadentem in constantem virum, permiserit se rebaptizari, deduci videretur ex cap. Eos quos, de consecr. distinct. 4. iuncta ipsius glossa ad verbum, *Seu coactus*: excusante tantummodo eum qui id pateretur absolute coactus: ita ut is censendus sit irregularitati obnoxius, qui rebaptizatus fuit coactus coactione tantum conditionata, seu proposita aliqua conditione, verbi gratia dicendo si non patiaris te rebaptizari statim occideris, quod est exemplum antememoratæ glossæ. Quamquam tamen sententia recentiorum est, ut Henriquez refert lib. 14. cap. 4. §. 3. lit. L. in margine, quando metus mortis sinentem se rebaptizari excusat à culpa mortali: ut quædo id non cedit in obprobrium Christianæ religionis: eundem quoque excusare ab hac irregularitate, quæ est peccati pœna, seu de numero eorum, quæ incurruntur ex delicto.

174. Eum etiam qui rebaptizauerit, irregularem esse habetur ex cap. 2. De Apostatis. Excipi autem debet ille qui per ignorantiam inuincibilem id fecerit: quia communis consensus est, ut notat Couarru. loco cit. talem ab irregularitate excusari, nec ipsum debere angî serupulo, habetur ex cap. Placuit, de infantibus, De consecratione distinct. 4. Eam vero ignorantiam Nauar. in citato num. 246. ait, contingere ei qui adhibita diligentia debita, scire non potuit, an qui offertur baptizatus sit, necne: ut accidit iuxta idem cap. Placuit, quoties non inueniuntur certissimi testes, qui baptismum esse eum, qui offertur, sine dubitatione testentur; nec ipse oblatas peratatem idoneus est de traditis sibi sacramentis respondere.

175. Adde in eiusmodi dubio iuxta cap. 2. De Baptismo: baptizandum esse sub hac forma: Si baptizatus es, non te baptizo: sed si non baptizatus es, ego te baptizo in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Tuncque ex D. Anton. loco cit. etiam si ille qui sic baptizatur, iam alias baptizatus vere fuisset non incurteretur irregularitas ex iteratione baptismi: neque à baptizato, neque à baptizante v. notat Sylu. loco cit. Et ratio est: quia, ut habetur, De consecr. dist. 1. cap. 1. Solemnitate, 1. non monstratur esse iteratum, quod nescitur esse factum. Idque procedit etiam si addita sit conditio tantum mentalis: imo & illa omiſsa, quæuis pœnetur, quando post factam sufficientem diligentiam baptizaturus manet dubius, an is qui sibi offertur iam sit baptizatus: quia non intelligitur iteratum, quod ambigitur esse factum, prout dicitur in cap. Veniens, sub finem. De Presbytero non baptizato. Eandem doctrinam habet Henriquez in cit. cap. 4. §. 4. vbi & addit, eum non fieri irregularem, qui metu graui compulsus, rebaptizat externa prolatione sine animo rebaptizandi, etiam si non addat conditionem. Ratio est, quia sicte non serio baptizat, & per consequens nec vere rebaptizat, neque alter vere est rebaptizatus.

176. Hic monendum est: eum qui scitur natus ex parentibus Christianis, & educatus inter Christianos, qui infantes recenter natos baptizant, etiam si a re dicta attestato nequeat haberi de illius baptismò (quia credendus est baptizatus, nisi euidentibus argumentis contrarium forte probeatur, ex citato cap. Veniens, item in fine) non esse baptizandum: ne quidem sub ea, quæ proposita est, conditionali forma. Idem etiam Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 246. iudicandum

esse vult de infante, quem obstetrix baptizauerit: ut scilicet Parochus re tota, prout tenetur diligenter inuestigata: & cogitato quod illa recte baptizauerit, ipsum non baptizet, ne quidem sub eadem conditionali forma: sed tantum alia omnia, quæ in solemnî collatione baptismi usurpari solent, suppleat.

177. Quamuis autem in Catechismo ad Parochos edito iussu Concil. Trident. cap. De Baptismo, non longe à fine, habeatur nunquam fas esse sub prædicta conditionali forma baptismum ministrare alteri, quam ei de quo, re diligenter perquisita, dubium relinquatur ad baptismum rite perceptum: administrantemque se contaminare sacrilegio, & in irregularitatem incurere: Nauarrus tamen ibidem existimat illos, qui tale quid fecerint bona fide, quantumuis non excusentur à peccato ob indebitam diuini ministerij executionem: nihilominus excusari ab irregularitate proueniente ex iteratione baptismi: quia tunc baptismus non iteratur de facto, iuxta cap. Presbyteri, dist. 68. Et patet: quia conditio præterito, vel de præsentî (cuius generis est ea quæ per dicta verborum formam exprimitur) si falsa sit cessare facit actum. Nec etiam iteratur tunc baptismus ex intentione baptizantis, cuius intentio per talem verborum formam expressa, non fuit baptizare iam baptizatum.

178. Porro idem Nauar. in sequen. num. 247. existimat quidem cum D. Anton. irregularitatem incurri ex iteratione aliorum Sacramentorum imprimentiur characterem, hoc est, Confirmationis, & Ordinis: sed Couar. in supra citato num. 8. versu. Sed & aliud: pro vtraque parte authoribus citatis contrariam sententiam approbat. post Alpho. à Castro in lib. 1. De lege poenali, cap. 7. documento 3. & post vtrumque Suarez tom. 5. dispur. 42. sect. 2. Idque merito, cum mitior sit, optimoque nitatur fundamento: nempe quod irregularitas incurritur tantum in casibus iure expressis, ex cap. Is qui, De sententia excommunicationis in 6. nec possit assignari ius inducens talem irregularitatem. Id quod Nauar. ipse non obscure significauit dicens talem opinionem aptiorem videri iuri scripto.

Neque dici potest quod etiam si ius expressam mentionem faciat tantum de iteratione baptismi, ob identitatem tamen rationis extendi debere ad iterationem sacramentorum, quæ similiter imprimunt characterem. Namque ut recte ait Alphonsus à Castro, cum pœnæ Ecclesiasticæ non sint ad pœnam tantummodo, sed frequenter ad medicinam: in illis imponendis magis habetur ratio pronitatis hominum ad peccata, quam grauitatis peccatorum; adeo ut graues interdum impostæ sunt leuibus peccatis, & leues, aut nullæ grauibus. Sic ergo cum pessimorum quorundam hominum hæreses olim fuerint iterando baptismò, sicut adhuc hodie est Anabaptistarum, & de Confirmationis, aut Ordinis sacramento iterando, nulla hæresis in publicum prodierit, factum est ut ad reprimendam rebaptizatorum, & rebaptizantium audaciam pœna irregularitatis sit à iure aduersus eos constituta: non item aduersus illos, qui bis confirmati, aut ordinati fuissent: quia non erat opus ibi apponere medicinam, vbi nullus apparuit morbus.

179. Ad istud genus irregularitatis reuocari potest ea, cuius D. Anton. in cit. cap. 6. §. 2. meminit, imposta ei qui in ægritudine quasi necessitate compellus, baptismum suscipit: ex cap. Si quis, distinct. 57. Vbi ratio redditur, quod fides non sit illi voluntaria, sed ex necessitate; & deinde additur, posse talem in duobus casibus promoueri: prior est, si post baptismum fides, & vita ipsius fuerit probata. Posterior si hominum idoneorum raritas id exigat. De quibus videndus est Suarez in præced. sect. 1. num. 6. Pariter dici posset reuocari eas quæ incurruntur suscipiendo sicte baptismum, aut baptismum ipsum diu differendo; aut suscipiendo illum per vim conditionatum. Posset, inquam, nisi tales irregularitates, eadem ratione recitentur, quæ prædictum est ab Alphonso à Castro reiciam, quæ constituitur ex iteratione Confirmationis, vel Ordinis.

180. Restat monendum, quod habetur ex cap. Quia in qualibet, 1. quæst. 7. baptizatos ab hæreticis, etiam si verum baptismum acceperint irregulares esse: interpretatione benigna cum glossa, ibidem ad verbum, *Ex eius casu*, restringi debere ad eos qui in adulta ætate ab hæreticis susceperint baptismum: aut

ad summum, ad eos qui cum in infantia baptizati essent ad hereticis, in adulta aetate illis confenserunt, vel fidem rectam impugnant. Illos enim infantes, qui cum baptizati fuerint ab hereticis, adoleuerunt in Catholica fide, posse ad Ordines promoueri, patet ex cap. Placuit, & sequen. i. quaest. 4.

CAPVT XIV.

De decima specie irregularitatis ex delictis circa Ordines.

SUMMARIUM.

- 181. Sciens se censuram irretitum, si Ordinem aliquem suscipiat, aut susceptum exerceat, sit irregularis, nisi eam ignorantia probabilis excuset.
- 182. Irregularitas non incurritur ex violatione minoris excommunicationis, aut prohibitionis Superioris sub pena excommunicationis latae sententiae.
- 183. Quis dicatur alicuius Ordinis opus proprium exercuisse.
- 184. Violatio suspensionis ab officio iurisdictionis, aut ab officio temporis, aut a perceptione sacramentorum, non inducit irregularitatem.
- 185. Inducit autem violatio suspensionis ab officio Ordinis, vel ab officio simplici, ac violatio interdicti tam localis, quam personalis.
- 186. Suspendio ab Ordine intelligenda est generaliter respectu omnium Ordinum, etiam minorum, atque Episcopatus.
- 187. Quid sit sentiendum de eo qui per censuram prohibitus: aut non prohibitus quidem, sed prohibitus facit coram se celebrare.
- 188. Quis dispenset in hac irregularitate.
- 189. Irregularitas accipientis plures Ordines simul.
- 190. Irregularitas ordinati ab Episcopo, qui Episcopatum renunciant, aut qui censura irretitus est, aut hereticus, aut schismaticus.
- 191. Irregularitas promoti per saltum, aut exercentis actum Ordinis, quem nondum accepit.
- 192. Laicus exercet aliquem actum Ordinis: aut alia diuina faciens, etiam censura irretitus, non sit irregularis, quidquid peccet.

tantum quando ignorantia fuerit facti: ut quando celebranti nullo modo venit in mentem se censuram irretitum esse: sed etiam cum fuerit iuris, id est, qua quis inuincibiliter ignorat se propterea quod censura irretitus celebrat, in irregularitatem incurrere. Pro quo facit tum quod in eod. cap. Apostolica dicitur generaliter; *Nos reddit ignorantia probabilis excusatus*; tum quod istud genus irregularitatis sit ex delicto: quo fit, ut sicut ignorantia inuincibilis non modo facti, sed etiam iuris, excuset a delicto, quia tollit voluntarium, excuset quoque ab ea irregularitate, quae causatur tantum ex delicto. De qua re Vgolinus, tabula prima De censuris, cap. 14. §. 1. num. 12. vbi, & admonet eum qui probabiliter credit se nulla censura irretitum, minime fieri irregularem si diuina celebret: quantumvis de illa, non nunquam moueatur aliquo scrupulo: fieri autem, si dubitet se irretitum, & postea inueniatur irretitus.

Secundum est: violationem minoris excommunicationis sufficere quidem ad peccandum: non tamen ad incurrendam irregularitatem, ex cap. Si celebrat, De Clerico excommunicato ministrante. Quod idem est dicendum de violatione cessationis à Diuinis ex communi sententia, teste Couar. ad cap. Alma mater, par. 2. §. 2. num. 3. vbi pro ea multos auctores adfert: vt & Nauar. in eod. cap. 27. num. 188. Itemque de violatione ipsius irregularitatis, vt idem Nauar. confirmat. in sequenti num. 194. Fundamentum vero principium est, quod ob nullam talem violationem ius irregularitatem specialiter imponat: vnde consequens est per cap. Is qui, De sententia excommunicationis in sexto, nullam inde contrahi. Adde, quod nec cessatio à diuinis, nec irregularitas comprehendatur censuræ nomine, vt illius violatio cenferi possit irregularitatem inducere, tanquam comprehensa generali nomine violationis censuræ Ecclesiasticae.

Tertium est: Quamuis Maiolus in lib. 3. De irregularitatibus, cap. 18. putet irregularem esse eum qui suscipit Ordinem, vel exercet susceptum contra prohibitionem Superioris, si id prohibuerit sub pena excommunicationis latae sententiae: vel si facta est prohibitio intuitu alicuius criminis, quod mereatur suspensionem: contrarium tamen videri probabilis. Quia cum illa facta est prohibitio sub pena excommunicationis latae sententiae, non incurrit in excommunicationem dum transgreditur, sed postquam transgressus est (debet enim causa praecedere effectum) fit vt quando quis in tali casu prohibitionem transgreditur, suscipiendo, vel exercendo Ordinem: sicut nondum est excommunicatus, ita necdum tanquam excommunicatus obnoxius sit irregularitati incurrendae; sed tantum post completam illam transgressionem, per quam incurrit in excommunicationem: qua irretitus si Ordinem suscipiat, aut susceptum exerceat, sit irregularis. Praeterea prohibitio facta à Superiore sine intentione suspendendi, vt accidit in posteriori casu proposito, etiam si magnam habeat similitudinem cum suspensione: cum tamen non sit vera suspensio, non facit obnoxium irregularitati: vt nec cessatio à diuinis facit, etiam si magnam conuenientiam habeat cum interdicto.

Quartum est, ex Vgolino sumptum De censuris tabula 1. cap. 14. §. 1. num. 10. dici quem aliquod Ordinis opus proprium ex officio exercuisse; quando opus ipsum tale fuit, quod a solo eo, qui eod. Ordine initiatus fuerit, exerceri valeat. Sic igitur Episcopus confirmans, Ecclesias aut altaria consecrans, aut Ecclesias ipsas pollutas reconcilians, etiam sine solemnitate caeremoniarum, & ornamentorum: itemque Sacerdos Missam dicens, aut Extremam unctionem conferens, dicitur ex officio actum Ordinis exercere: & ita de caeteris; quae non nisi ab habente Ordinem cuius sunt actus, exerceri queunt. Quando vero exerceri quoque possunt à laicis, tunc intelliguntur exerceri ex officio, cum exercentur adhibitis caeremoniis, & vestibus iis, quibus consuevit ornari ille, qui tanquam Ordine initiatus illa exercet: velut cum quis canit Epistolam ornatus dalmatica, & manipulo, aut canit Euangelium ornatus stola.

Atque hinc intelligitur transgressione suspensionis ab officio iurisdictionis, non incurri irregularitatem: quando quidem ius hanc imponit tantum violanti suspensionem ab offi.

AL
IS

ALIQUOT propositionum explicatione continentur Aetia quae huc pertinent, tradita à Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 241. & quatuor sequentibus. atque à Summariis in verbo, Irregularitas: quae Suarez late persequitur tom. 5. disput. 4. sect. 3. & sequentibus.

Prima igitur est: Eum irregularem esse, qui sciens, aut sci re debens se maiori excommunicatione irretitum esse, aut interdictum, aut suspensum saltem ab Ordinibus, aliquem eorum suscipit: aut alicuius opus proprium ex officio exercet. Ad cuius confirmationem Nauar. ipse adfert cap. 1. De eo qui furtiue Ordines suscepit; & cap. Cum illorum, De sententia excommunicationis. ex quibus expresse quidem habetur tantummodo irregularitatem imponi ob violationem maioris excommunicationis; sed per cap. 1. De sententia, & re iudicata, & cap. item 1. De sententia excommunicationis, utrobique in 6. propter violationem suspensionis ab Ordine ab officio: & per cap. Is qui, & cap. Is cui, De sententia excommunicationis, item in sexto, propter violationem interdicti, (intellige actum Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 243. siue generalis, siue particularis, & siue personalis, siue localis) impositam quoque esse patet: ita vt ex Couar. ad Clemen. Si furiosus, 1. parte, initio paragraphi primae tradita propositio nulla ulterius egeat probatione: sed potius oporteat quaedam proponere, quae faciunt ad plenam eius intelligentiam.

Quorum primum est: per cap. Apostolicae, De Clerico excommunicato ministrante, ab irregularitate excusari eum, qui ignorantia probabilis, se aliqua censura irretitum esse ignorauit: non item eum, qui ignorauit, ignorantiam tantum crassa. Ad quod faciunt quae tradit Suarez tom. quinto, disput. 4. sect. 4. num. 9. & 10. Procedit autem non